

je dejal: „Preljubi moji ljudjé, ne žalostite se preveč ter imejte pogum! Vse se bode obrnilo na bolje. Jaz grem takój v mesto ter ukrenem, da se vam pomóre.“ In Fran je bil mož beseda. Še tist dan se je vrnil v mesto ter je svojim znancem in prijateljem z živo besedo opisal veliko nesrečo ubogih vaščanov, in takój se je nabralo obilo denarja v pomoč in podporo ubogim pogorelecm. Hiša za hišo se je jela vzdigovati iz žalostnega pogorišča. Župnijo je ukazal Fran na svoje troške sezidati, in čez leto in dan je bila tudi nova cerkev postavljena. V nekoliko tednih bi bilo treba novo cerkev blagosloviti, a manjkalo je še podobe v vélikem oltarji in to je delalo farnikom novih skrbi. Pri nujnih drugih opravilih so pozabili, da je Fran, nekdanji njihov rejnec, izvrsten slikar; ali Fran tega ni pozabil. Dan poprej, predno se je cerkev blagoslovila, prišel je Fran na tihoma v novo vas ter prinesel s seboj krasno podobo za véliki oltar. Skrivaj, da ga nihče ni videl, podal se je v cerkev.

Druzega dne je bila cerkev polna ljudi. Kakó so se začudili, ko so ugledali v vélikem oltarji prekrasno podobo. Sredi podobe od spodaj je bilo videti umirajočo ženo, na levo so stali vaščani a na desno duhovnik, držeč jokajočega dečka za róko. Zadej je bilo videti lično cerkvico, ki je bila natančna podoba novič sezidane cerkve. Spodaj so stale besede: „Kdor jednega teh malih vzprejme, mene vzprejme.“ Ko so pozneje gospod župnik v lepem in ganljivem govoru iz lece razložili svojim poslušalcem pomén podobe na vélikem oltarji, opómneli so jih, kako je pač bilo dobro, da so farani pred nekoliko leti vzprejeli ubozega dečka v rejo in varstvo, — kajti ravno ta deček se je pokazal o času največje potrebe rešitelja in dobrotnika uboge občine in je naslikal v hvaležen spomin za izkazane mu dobrote prelepo podobo v vélikem oltarji. Ko so verni poslušaleci vse to slišali, vsem se je okó solzilo in prosili so v gorečej molitvi blagoslova božjega svojemu blagemu dobrotniku.

Od sih dob je Fran vsako leto nekoliko mesecev preživel v družbi dobrih vaščanov ter jim povračeval obilo, kar so njemu v nežnej mladosti dobrega sterilili.

A. N.

R o ž a.

Krasno razvita
Roža cveteča,
V mojej gredici
Rasteš rudeča.

Kadar te zjutraj
Solnce obsije,
Rádosti sree
Vselej mi bije.

Ti si najlepša
Moja cvetlica
Krasna, dehteča
Cvetja kraljica.

Ljuba in draga
Si mi na svéti,
Zálo razevítaj se
V vsacem mi léti.

Čuval te bodem
Vsake nesreče,
Da mi le kažeš
Cvetje rudeče.

D. Purgaj.